

De Bijbel zegt:

ECHTSCHIEDEN EN HERTROUWEN IS GEEN ECHTBREUK / OVERSPEL

Geschreven door Dr. Stephen Jones

De mening van de kerk heeft lange tijd overheerst en geleerd dat het hertrouwen, na een echtscheiding, overspel is en dat is gebaseerd, zoals wij dat geloven, op een enkel verkeerd vertaald woord in Mattheüs 5:32 en enige onjuiste veronderstellingen.

“Matth.5:32: Maar Ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaten zal, anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt, dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene zal trouwen, die doet overspel. (Statenvertaling 1946).

“Matth.5:32: But I say unto you, That whosoever shall put away his wife, saving for the cause of fornication, causeth her to commit adultery: and whosoever shall marry her that is divorced committeth adultery. (King James vertaling 1611).

En wat is hiervan het resultaat? Een groot aantal mensen die vandaag de dag zijn gescheiden en hertrouwd worden uit hun kerken verbannen. Anderen worden posities van leiding geven geweigerd of ze worden beladen met schuld omdat ze “constant leven in overspel”. Dit alles is zeer tragisch en onnodig. Het komt vaak voor dat deze mensen zich van God afkeren en in opstand zijn gekomen tegen wat zij voelen als een onrechtvaardigheid in de Bijbel, of anders door ontmoediging over hun eigen onbekwaamheid om alleen te blijven voor de rest van hun leven.

Ten einde een beter begrip te krijgen aangaande deze kwestie moeten we terug gaan naar het allereerste begin, naar de dagen voordat God Zijn heilige wet aan Israël gaf. We kijken in eerste instantie naar het aloude Babylonische Wetboek van Hammurabi en vergelijken dat met de wet van God betreffende de zaak van echtscheiding en hertrouwen.

Maar we maken eerst duidelijk dat dit niet een artikel is voor het geven van advies in huwelijks problemen. We hebben onze focus beperkt tot de vraag of God wel of niet verbiedt om te hertrouwen na echtscheiding. Dit boek is er niet voor bedoeld om echtscheiding aan te moedigen want de Bijbel is duidelijk dat het de bedoeling van God is, vanaf het begin, dat getrouwde stellen een levenslange verbintenis aan zouden gaan. Aan de andere kant is het ook zo dat er twee nodig zijn om een huwelijk te laten slagen, het komt echter vaak voor dat slechts één van de partners het huwelijk werkelijk in stand wil houden.

Het is een feit dat in de huidige wereld er zeer velen zijn die gescheiden zijn en velen van hen zijn nu gelukkig hertrouwd. Sommige vertrouwenspersonen hebben metterdaad gesuggereerd dat degenen, die na scheiding gelukkig zijn hertrouwd, zouden moeten scheiden en hun vorige partner hertrouwen. We zullen vanuit de goddelijke wet laten zien dat zo'n advies niet van God komt want God definieert het hertrouwen met de vorige partner als een zonde. Zo'n advies onderstreept de belangrijkheid van dit artikel.

Hammurabi is de Bijbelse Nimrod.

Het oudst bekende wetboek uit Mesopotamië is het Wetboek van Hammurabi. Historici dateren deze koning van Babylon tussen 2400 en 2100 jaar voor Christus. Het boek van Jasher 27:2 identificeert hem met Nimrod “een geweldig jager” en dateren hem van 1908-2123 jaar vanaf Adam en dat is 1987-1772 jaar voor Christus. Volgens Prof. A. H. Sayce wordt Hammurabi genoemd in Genesis 14 vers 1 onder de naam Amrafel, , één van de koningen die de koning van Elam heeft geholpen om Sodom te overwinnen en Lot gevangen te nemen. In het boek van Prof. A. H. Sayce lezen we:

“Hammurabi, gelijk de anderen van zijn dynastie, maakt aanspraak op goddelijke eer en werd door zijn onderdanen behandeld als een god. In het Babylonisch is ilu “god”, in het Hebreeuws el, en Ammu-rapi zou “Hammurabi de god” zijn. Ammu-rapi ilu is letter voor letter de Amrafel van Genesis”

De oorlog met Sodom vond plaats gedurende een tijd dat Babylonië overwonnen was door Kedor-Laómer, de koning van Elam van Gen.14:1. Nimrod, of Amrafel (Hammurabi) was voor vele jaren onderworpen aan Elam. Toen Nimrod tenslotte het Elamietische juk overwon formuleerde hij zijn beroemde wetboek. Sayce zegt hierover:

“De samenstelling van het wetboek markeerde de omverwerping van de Elamitische overheersing, het herstel van de Babylonische onafhankelijkheid en het wederom vestigen van het Babylonische rijk”.

Hammurabi's wet aangaande de echtscheiding

Volgens de Wet van Hammurabi was een huwelijk een eenvoudig contract, het was alleen geldig als het was geschreven, verzegeld (getekend) onder ooggetuigen. Echtscheiding was toegestaan maar werd op verschillende manieren behandeld, het was afhankelijk van welke partij het contract verbrak. Als de vrouw schuldig was dan kon de man van haar scheiden met de woorden: “ik doe haar weg” en hij kon haar met lege handen wegsturen. In het boek van Stanly a Cook, getiteld “De Wet van Mozes en het Wetboek van Hammurabi citeert hij uit het Wetboek van Hammurabi:

“Als de vrouw van een man, die in zijn huis woont, besloten heeft om weg te gaan, buitensporig heeft gehandeld, en “haar huis heeft verwaarloosd” (bit-za u-za-ap-pa-ah) en haar echtgenoot heeft verwaarloosd dan kan hij haar voor de rechter brengen, en als haar echtgenoot formeel van haar gaat scheiden met de woorden “Ik verstoot haar” (e-si-ib-sa) dan kon ze haar eigen weg gaan en ontving niets. Als de echtgenoot deze formule niet uitspreekt en een andere vrouw (zinnistu) neemt dan blijft ze als een dienstmaagd in zijn huis”.

Ook de vrouw had het recht om van haar man te scheiden als haar man het huwelijkscontract had overtreden. Dit was echter een riskante zaak, want als de rechter haar als de schuldige partij aanwees werd ze in het water gegooid en verdronk. Het was voor haar dus een ernstige overweging of ze al dan niet gerechtigheid zou krijgen van de rechtbank.

Als de echtgenoot schuldig was dan was de wet heel gul voor haar en nam de moeite om te voorzien in haar onderhoud. Als ze geen kinderen had moest haar echtgenoot haar, als ze het huis ging verlaten, haar bruidsschat en het equivalent van haar bruidsprijs geven. De

bruidsschat was het deel van de rijkdom van haar vader dat haar is gegeven toen ze is getrouwd. Alhoewel ze haar bruidsschat meebracht in het huis van haar echtgenoot was het levenslang aan haar verbonden en het zou nimmer het eigendom van haar echtgenoot worden. Het was haar zekerheid in geval van echtscheiding of onheil. Na haar dood moest de bruidsschat onder haar kinderen verdeeld worden, het ging nimmer naar haar echtgenoot, zelfs niet als hij haar overleefde.

De bruidsprijs was normaal gezien een lager bedrag, de huwelijkskandidaat gaf het aan de vader van de bruid om haar huwelijk te bewerkstelligen. Het was meestal één mina zilver (60 shekels of het equivalent van 120 werkdagen van gewone arbeid).

De bruidsschat en de bruidsprijs waren haar middelen van bestaan na een echtscheiding. Als haar echtgenoot haar vader geen bruidsprijs heeft gegeven toen hij haar trouwde dan moest hij haar toch één mina geven als hij rijk was en 1/3 mina als hij arm was.

Als de gescheiden vrouw kinderen had, en als haar echtgenoot de schuldige partij was, werd er anders gehandeld. Ze ontving natuurlijk haar bruidsschat, maar in plaats van de bruidsprijs had ze het gebruik van zijn eigendom en voeding van zijn akker of tuin. Deze voorziening diende als alimentatie en het onderhouden van kinderen. Als hij verder zou besluiten om erfenis te geven aan de kinderen dan moest zij een deel ontvangen dat gelijk was aan het deel van één zoon.

Als een man gevangen werd genomen en gedeporteerd werd kon zijn vrouw alleen dán hertrouwen als ze geen middelen van bestaan meer had. Als hij echter terug kwam uit gevangenschap moest ze naar hem terugkeren, ze moest de kinderen uit dat tweede huwelijk, en hun vader, verlaten. Als een man zijn vrouw gewoon in de steek liet had ze het recht om te hertrouwen, als haar eerste echtgenoot daarna echter van gedachten veranderde dan kon hij geen aanspraak meer op haar maken.

God corrigeert het Wetboek van Hammurabi

De wet van God heeft bestaan vanaf de schepping en was dus veel ouder dan het Wetboek van Hammurabi. Adam werd, ten tijde van de schepping, de heerschappij gegeven over de aarde (Gen.1:26-28), en het recht om, onder God, over de aarde te heersen was één van de belangrijkste functies van het Eerstgeboorterecht dat werd doorgegeven aan de volgende generaties. Zoals Adam, toen hij leefde, de wettelijke Koning over de aarde was, zo waren dat ook Methúsalah en Noach.

Echter gedurende de dagen van Noach eigende Nimrod (Hammurabi), met steun van zijn leger, zich de troon toe. Om deze reden noemt de Bijbel hem Nimrod “een geweldig jager”. Sem en zijn zoon Heber trokken naar Kanaän en bouwden de stad Jeruzalem. Hier verschijnt Sem onder de titel van Melchizedek, de “Koning van Salem”. Het boek van Jasher noemt hem Adoni-Zedek, “Heer van Gerechtigheid” in Jasher 16:11-12:

11 En Adoni-Zedek, koning van Jeruzalem, deze was Sem, ging uit met zijn mannen om Abraham en zijn mensen te ontmoeten met brood en wijn, en ze bleven samen in de vallei van Melech.

12 En Adoni-Zedek zegende Abraham en Abraham gaf hen tienden van alles dat hij had meegebracht als buit op zijn vijanden, want Adonizedek was een priester voor God.

Deze titel werd voortgezet in Jeruzalem (Salem), zelfs nadat de lijn van Sem ten val werd gebracht door de Kanaänieten enige tijd voorafgaand aan de invasie van Israël onder Jozua. In de dagen van Jozua lezen we dat de koning van Jeruzalem nog steeds Adoni-Zedek werd genoemd (Jozua 10:1) ofschoon de heerschappij in handen van de Kanaänitische overweldigers was. Het ware Koningschap over de aarde, het ware Eerstgeboorterecht, behoorde toe aan de Bijbelse Patriarchen, die voortgingen met het vervullen van de wetten van God en de mensen regeerden door zijn systeem van gerechtigheid.

Lang voor Hammurabi (Nimrod) hadden de mensen en de rechters de wet van God veranderd naar hun eigen gedachten over goed en kwaad. Hammurabi zelf blijkt het alleen gecodificeerd te hebben tot de wettelijke standaard voor Babylonië. Prof. Sayce schrijft:

“De afzonderlijke wetten (van het Wetboek van Hammurabi) bestonden al eerder. Zij belichamen voor het grootste deel de besluiten van de rechters in de speciale gevallen die aan hen werden voorgelegd. Babylonische wetgeving is, evenals de Engelse wetgeving, ontstaan door rechterlijke uitspraken en gebaseerd op traditie.

De goddelijke wet, voorzover het was geopenbaard aan Adam en zijn nakomelingen, was gecentreerd rondom Sem, de priester-koning van Jeruzalem. Omdat Sem 600 jaar leefde overleefde hij Abraham met 35 jaar. In feite stierven Abraham en Nimrod, volgens het boek Jasher, in hetzelfde jaar. (Abraham was 175 en Nimrod 215 jaar). Sem had blijkbaar een soort van educatieve dienst om de wetten en wegen van God te onderwijzen, want Jasher 24:17 zegt ons dat Izak daar heenging nadat zijn moeder was gestorven.

“17: En toen de tijd van rouwen voorbij was zond Abraham zijn zoon Izak weg en hij ging naar het huis van Sem en Heberom om de wegen des Heren en zijn instructies te leren, en Abraham verbleef daar drie jaren.

Beide wetten bestonden zij aan zij gedurende de dagen van Abraham, Izak en Jacob, maar het Wetboek van Hammurabi was de gemeenschappelijke wet voor de meesten, inclusief in Kanaän. Gedurende het verblijf van Israël in Egypte was de wet van God voor het grootste deel vergeten. Dus werd het voor God nodig om Zijn volk opnieuw Zijn wet te leren. Als God rechtmatige uitspraken had gegeven voor elke verschillende situatie die zich voordeed in de loop van de geschiedenis dan hadden de wetboeken niet gedragen kunnen worden door het gehele volk Israël. We moeten ons realiseren dat tot op zekere hoogte, in plaats van een uitputtende wetboek te zijn, geeft de wet van God de basis van de morele principes weer in de Tien Geboden en gaat dan verder met enige honderden specifieke statuten om deze principes te definiëren. Voor het merendeel corrigeert God eenvoudig de tekortkomingen van het Wetboek van Hammurabi, en als er niets viel te corrigeren werkte God niet in detail uit omdat het gebruik areeds datgene dicteerde wat goed was. Het is nu onze taak om de principes te bestuderen die ons gegeven zijn en ze toe te passen op elke situatie die we vandaag de dag onder ogen krijgen.

De Wet van God betreffende Echtscheiden en Hertrouwen

Een voorwaardelijk contract (verbond) is een contract die de condities specificceert waaraan beide partijen zich moeten houden; en als één partij het contract verbreekt kan de gekrenkte partij bij wet verzoeken voor schadevergoeding of nietigverklaring van het contract. Per definitie zijn huwelijkscontracten voorwaardelijke contracten. Zo was het altijd al in aloude tijden, en in dit verband stemde het Wetboek van Hammurabi volkomen overeen met de wet van God.

Echtscheiding, een volkomen breuk in het huwelijkscontract, is rechtmatig want praktisch alle huwelijkscontracten bevatten geloften die door beide partijen zijn gedaan. In het huwelijk van God met Israël bij de berg Sinaï stemde Israël (de bruid) in om zich te onderwerpen aan Zijn autoriteit en Zijn wetten te gehoorzamen (Ex.19:3-8). Aan de andere kant stemde God er mee in om hun het Koninkrijk te geven en de zegeningen van hun Eerstgeboorterecht. Deze omvatten: eer, bescherming, voedsel en kinderen (Gen.12:1-3).

Israël overtrad dat contract omdat ze niet in staat waren om volledig te gehoorzamen en ze weigerden om zich te bekeren en aldus scheidde haar Echtgenoot van haar en zond haar uit Zijn huis. Jeremia 3:8 zegt:

“En Ik zag, als Ik ter oorzaak van alles, waarin de afgekeerde Israel overspel bedreven had, haar verlaten, en haar haar scheidbrief gegeven had, dat de trouweloze, haar zuster Juda, niet vreesde, maar ging henen, en hoereerde zelve ook.

Merk op dat God haar niet alleen wegzond maar dat deed nadat Hij haar een geschreven scheidbrief had gegeven. Dit was in overeenstemming met met de wet in Deut. 24 die we binnenkort zullen citeren. Hosea 2:1 laat eveneens zien dat de echtscheiding tussen Go en Israël betekende dat Israël niet langer de vrouw van God was, Hij zei tegen haar:

“Hosea 2:1: Twist tegen ulieder moeder, twist, omdat zij Mijn vrouw niet is, en Ik haar Man niet ben;.....”

Omdat God Zelf gescheiden is kunnen we veilig zeggen dat het scheiden op zich niet noodzakelijkerwijs een zonde is. Het kan natuurlijk wel een zonde zijn als degene die de scheiding eist dat doet met kwade bedoelingen die niet naar de wil van God zijn. Maar het feit dat God van Israël scheidde laat zien dat een rechtmatige scheiding het resultaat is van zonde of het overtreden van het contract. Het is de uiteindelijke oplossing van het probleem als al het andere faalt en wanneer verzoening onmogelijk is. De wet van God aangaande scheiden en hertrouwen wordt gegeven in Deut.24:1-4:

“1 Wanneer een man een vrouw zal genomen en die getrouwd hebben, zo zal het geschieden, indien zij geen genade zal vinden in zijn ogen, omdat hij iets schandelijks aan haar gevonden heeft, dat hij haar een scheidbrief zal schrijven, en in haar hand geven, en ze laten gaan uit zijn huis. 2 Zo zij dan, uit zijn huis uitgegaan zijnde, zal hengaan en een anderen man ter vrouwe worden, 3 En deze laatste man haar gehaat, en haar een scheidbrief geschreven, en in haar hand gegeven, en haar uit zijn huis zal hebben laten gaan; of als deze laatste man, die ze voor zich tot een vrouw genomen heeft, zal gestorven zijn; 4 Zo zal haar eerste man, die haar heeft laten gaan, haar niet mogen wedernemen, dat zij hem ter vrouwe zij, nadat zij is verontreinigd geworden; want dat is een gruwel voor het aangezicht des HEEREN; alzo zult gij het land niet doen zondigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft.

Uit vers 1 zien we onmiddellijk dat God erkent dat er een oorzaak moet zijn voor een echtscheiding. Het is tot in detail gespecificeerd, er staat alleen “*omdat hij iets schandelijks aan haar gevonden heeft*”. Sommigen beweren dat dat betekent dat echtscheiding alleen rechtmatig is in het geval van overspel/echtbreuk. **Maar de straf voor overspel is de dood, en niet scheiden.**

Weer anderen zeggen dat het betekent dat echtscheiding slechts dan mogelijk is als de echtgenoot ontdekt dat zijn vrouw illegale seksuele relaties heeft met iemand anders vóór ze getrouwd waren. Echter geldt voor zo'n situatie ook de doodstraf, dat is tot in detail uitgewerkt in Deut.22:13-21.

“Deut.22:13-21: 13 Wanneer een man een vrouw zal genomen hebben, en tot haar ingegaan zijnde, alsdan haar zal haten, 14 En haar oorzaak van naspraak zal opleggen, en een kwaden naam over haar uitbrengen, en zeggen: Deze vrouw heb ik genomen, en ben tot haar genaderd, maar heb den maagdom aan haar niet gevonden; 15 Dan zullen de vader van deze jonge dochter en haar moeder nemen, en tot de oudsten der stad aan de poort uitbrengen, den maagdom dezer jonge vrouw. 16 En de vader van de jonge dochter zal tot de oudsten zeggen: Ik heb mijn dochter aan dezen man gegeven tot een vrouw; maar hij heeft haar gehaat; 17 En ziet, hij heeft oorzaak van opspraak gegeven, zeggende: Ik heb den maagdom aan uw dochter niet gevonden; dit nu is de maagdom mijner dochter. En zij zullen het kleed voor het aangezicht van de oudsten der stad uitbreiden. 18 Dan zullen de oudsten derzelve stad dien man nemen, en kastijden hem; 19 En zij zullen hem een boete opleggen van honderd zilverlingen, en ze geven aan den vader van de jonge dochter, omdat hij een kwaden naam heeft uitgebracht over een jonge dochter van Israel; voorts zal zij hem ter vrouwe zijn, hij zal haar niet mogen laten gaan al zijn dagen. 20 Maar indien ditzelve woord waarachtig is, dat de maagdom aan de jonge dochter niet gevonden is; 21 Zo zullen zij deze jonge dochter uitbrengen tot de deur van haars vaders huis, en de lieden harer stad zullen haar met stenen stenigen, dat zij sterve, omdat zij een dwaasheid in Israel gedaan heeft, hoererende in haars vaders huis; zo zult gij het boze uit het midden van u wegdoen.

En dus moeten de redenen voor het scheiden, in Deut. hoofdstuk 24:1-4, iets anders zijn. Omdat de redenen niet zijn gespecificeerd lijkt het erop dat het gewoonterecht niet hoeft te worden gewijzigd. En aldus is het behulpzaam om naar het Wetboek van Hammurabi te kijken voor een lijst met redenen om te scheiden.

Het Wetboek specificeert wreedheid, lasterpraat, verkwisten van familiebezit, en het onnodig schulden maken als redenen voor een man om van zijn vrouw te scheiden. Dit is ter aanvulling op enig andere inbreuk dat mogelijk geschreven staat in het contract.

De vrouw kon, om dezelfde overtredingen, ook scheiden van haar echtgenoot, maar in aanvulling daarop kon ze ook van hem scheiden als gevolg van gebrek aan haar onderhoud (dat is voedsel, kleding, en huwelijksrelaties; vergelijk dat met Exodus 21:10-11:

“10 Indien hij voor zich een andere neemt, zo zal hij aan deze haar spijs, haar deksel, en haar huwelijksplicht niet onttrekken. 11 En indien hij haar deze drie dingen niet doet, zo zal zij om niet uitgaan, zonder geld.

We kunnen dan de conclusie trekken dat deze fundamentele redenen voor het echtscheiden in beide wetboeken gelijk waren omdat de wet van God voorbij gaat aan deze vraag en geen wijzigingen aanbrengt. Het voornaamste verschil tussen Hammurabi en Mozes is dat God

belang stelt in de toestand van het hart. Vandaar dat, indien zelfs de uitwendige redenen voor de echtscheiding aanwezig zijn, er verborgen motieven en zondige gedragingen kunnen zijn tegen de geest van de goddelijke wet. Zulke dingen zullen, in de ogen van God, de echtscheiding onwettig maken.

De PROCEDURE voor echtscheiding verschilt op één zeer belangrijk punt. Terwijl het Wetboek van Hamurabi zowel de man als de vrouw toestaat om verbaal van de wederhelft te scheiden vereist de wet van God een geschreven document, “de scheidbrief”. Hammurabi was zorgvuldig om te verplichten dat het huwelijkscontract geschreven moest worden, maar echtscheidingen waren alleen mondeling. Dit moest, in sommige gevallen, wel leiden tot problemen en aldus loste God dat probleem op door ook de echtscheiding op schrift te laten zetten. Iemand kon zich gemakkelijk een situatie voorstellen waar een man verbaal scheidde van zijn vrouw, waarna zij alleen maar hertrouwde om haar vorige echtgenoot tot woedende jaloezie te drijven. Hij zou dan zijn verbale scheiding kunnen ontkennen en haar en haar nieuwe echtgenoot beschuldigen van overspel. Omdat overspel de doodstraf tot gevolg had was dit een zeer serieuze beschuldiging.

Gerechtigheid was gewaarborgd door de schriftelijke scheidbrief welke een gescheiden vrouw kon helpen om te bewijzen dat haar vorige echtgenoot niet langer aanspraak op haar kon maken. Het is haar zekerheid en vergunning om te hertrouwen. Om deze reden volgt Deut.24:2, direct na vers 1, en zegt dat, indien ze een scheidbrief heeft, ze vrij is om te hertrouwen. Het is onder de Bijbelleraren algemeen bekend dat dit het was zoals alle Rabbijnen, van oude tijden af, de wet op echtscheiding uitlegden. Er was nimmer enige vraag betreffende de rechtsgeldigheid van een echtscheiding. Het enige probleem was het misbruik van de wet op echtscheiding en dat was waar Jezus op wees, in Mattheüs 5, zoals we dat dadelijk zullen zien. Echtscheiden en hertrouwen was rechtmatig, maar als ze hertrouwde zonder een scheidbrief te hebben dan zou ze overspel plegen.

Hammurabi's Wetboek stond toe dat vrouwen, mits ze geen middelen van bestaan hadden, hertrouwden als hun echtgenoot gevangen was genomen. Als en wanneer hij zou terugkeren van zijn gevangenschap dan moest zijn vrouw haar laatste echtgenoot, en de kinderen die zij met hem had, verlaten en teruggaan naar haar vorige echtgenoot. De wet poogde een sociaal probleem van die tijd op te lossen, maar zoals dat zo vaak het geval is, creëerde dat weer andere moeilijkheden en hartzeer.

Het systeem van welzijn, dat is ingebouwd in de wetten van God, voorziet in het onderhoud van een vrouw wiens man gevangen is genomen, ze hoefde dus niet te hertrouwen terwijl haar echtgenoot nog in leven was. Aldus was zijn thuiskomst een vreugdevolle gebeurtenis in plaats van een oorzaak voor nog meer verdriet.

Omdat het Wetboek van Hammurabi in dit laatste geval hertrouwen met de vorige echtgenoot toestond behandelt de wet van God het onderwerp verder in Deut.24:3-4.

“3 En deze laatste man haar gehaat, en haar een scheidbrief geschreven, en in haar hand gegeven, en haar uit zijn huis zal hebben laten gaan; of als deze laatste man, die ze voor zich tot een vrouw genomen heeft, zal gestorven zijn; 4 Zo zal haar eerste man, die haar heeft laten gaan, haar niet mogen wedernemen, dat zij hem ter vrouwe zij, nadat zij is verontreinigd geworden; want dat is een gruwel voor het aangezicht des HEEREN; alzo zult gij het land niet doen zondigen, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft.

Hier verbiedt Hij te trouwen met de vorige echtgenoot, tenminste in het geval dat zij is hertrouwd. Deze wet laat ook zien dat God de geldigheid van een tweede huwelijk erkent, evenals het bindende karakter van de scheidbrief. “Verlaten, of wegzenden” betekent niet “echtscheiden”. De uitdrukking “wegzenden” komt doorgaans van de Hebreeuwse woorden shalach (wegzenden) of garash (uitdrijven).

De woorden verschillen alleen in intensiteit. Met betrekking tot een man en zijn vrouw verwijst het naar de handeling van afscheiding, waar een man zijn vrouw uit het huis stuurt. De uitdrukking “echtscheiding” komt van het Hebreeuwse woord kerithuth. Dit woord verwijst naar de procedure waardoor de gehuwde status wettelijk wordt beëindigd. Het wordt slechts 4 keer gebruikt in het Oude Testament en iedere keer wordt het “een scheidbrief” genoemd. (Deut.24:1 en 3; Jesaja 50:1; Jeremia 3:8).

In het Nieuwe Testament is het Griekse woord voor “echtscheiden” **apostasion**. Apo betekent “weg van” en stasis betekent “door de wet bekrachtigt”, in dit geval verwijst dat naar het geschreven huwelijkscontract. We kunnen dan zien dat het Griekse woord **apostasion** meer betekent dan enkel een afscheiding of “het wegzenden”. Het is het rechtmatig ontbinden van het huwelijkscontract, bekrachtigt door de geschreven scheidbrief.

Er zijn mensen die leren dat een gegronde echtscheiding onrechtmatig is in de ogen van God en daarom is wat wij “echtscheiden” noemen in werkelijkheid slechts AFSCHEIDING in Zijn ogen. En aldus zou hertrouwen overspel zijn jegens de afgescheiden partner. Echter hebben we gezien dat de uitdrukking “wegzenden” verwijst naar rechtmatige afscheiding terwijl het woord “echtscheiden” verwijst naar de daadwerkelijke ontbinding van het huwelijkscontract. Het feit dat God het wegzenden alleen niet toestaat maar ook de echtscheiding, geeft aan dat het geen zonde is om te scheiden zo lang het een rechtvaardige zaak is om het huwelijkscontract te ontbinden.

De wet van God zegt dat de scheidbrief (kerithuth) altijd vergezeld moet gaan met de handeling van afscheiding, of “wegzenden” (shalach of garash). Zonder zo’n geschreven document is de handeling, van alleen het wegzenden, niet een rechtmatige echtscheiding in de ogen van God, en zij is dan niet vrij om te hertrouwen.

We zien dus dat de twee uitdrukkingen, “scheidbrief” en “wegzenden”, niet synoniem zijn; voor de wet gaan ze altijd samen. Als de twee uitdrukkingen hetzelfde betekenden dan zou het geen zin hebben om te spreken over wegzenden (of: laten gaan) en echtscheiden in dezelfde zin in Deut.24:1. Dit mag lijken op haarkloverij maar dit punt is van groot belang als we pogen de woorden van Jezus te begrijpen in Matth.5:32.

Deed Jezus de echtscheiding in de ban?

In Markus 10:2-9 vragen de Farizeeën aan Jezus of het rechtmatig is dat iemand zijn vrouw verlaat. Jezus vraagt ze op Zijn beurt wat Mozes er over heeft gezegd. Ze antwoorden dat Mozes hen had heeft toegelaten om een scheidbrief te schrijven en haar te verlaten. Jezus zei hierop: “*Markus 10:5:.....Vanwege de hardigheid uwer harten heeft hij ulieden dat gebod geschreven*”. Hij ging verder met uit te leggen dat echtscheiding niet de opzet was volgens de volmaakte orde van het begin der schepping. Met andere woorden: echtscheiden is niet een goede zaak, maar vanwege de hardheid van de harten van de mensen was het nodig dat er voorzieningen werden getroffen om met verbroken huwelijkscontracten om te gaan. Om

dezelfde reden stelde God de doodstraf in voor eerstegraads moord (= zonder verzachtende omstandigheden). Vanaf het begin was dat niet zo want God heeft ons geschapen om met elkaar in harmonie te leven. Maar vanwege de hardheid van de harten van de mensen werd het ten eerste nodig om oordeel uit te kunnen oefenen ten einde gewelddadige criminaliteit te beteugelen.

In feite is het zo dat ALLE WETTEN alleen bestaan vanwege de hardheid van de harten van de mensen. Als alle mensen volmaakt waren dan was er geen noodzaak om wetten te maken want dan zouden de wetten in ons hart geschreven staan. We zouden dan in het geheel niet bedorven zijn. Paulus schreef in *1Tim.1:9*:*dat den rechtvaardigen de wet niet is gezet, maar den onrechtvaardigen en den halsstarrigen,.....*”. Dus zolang er onrechtvaardige mensen op de aarde zijn moet de wet van kracht blijven teneinde de lusten en verdorvenheid van de mensen enigszins te beteugelen. We concluderen dan dat, om mensen redelijkerwijze te besturen in de huidige stand van zaken, de wetten van God aangaande echtscheiding absoluut noodzakelijk zijn voorafgaand aan de tijd dat de mensen geheel onder het Nieuwe Verbond komen en niet langer wetteloos zijn. Het echtscheiden zou niet nodig moeten zijn onder Christenen. Echter zijn ook Christenen vaak wetteloos en ongehoorzaam aan de volmaakte wil van God. Om deze reden zijn er, zelfs voor Christenen, bepalingen nodig voor echtscheiding.

Als een huwelijkscontract is verbroken, en speciaal in het geval één of beide partners weigeren om zich te bekeren en de wettige orde te herstellen, kan echtscheiden misschien wel de enige oplossing zijn. God verwacht niet van de onschuldige partij het contract te eerbiedigen als de schuldige partij dat weigert te doen. Het contract is altijd voorwaardelijk. Dus de uitspraak van Jezus: “*Vanwege de hardigheid uwer harten*” moet niet worden opgevat dat het betekent dat echtscheiden op zichzelf een zonde is. Herinner u dat God zelf, volgens Jer.3:8, gescheiden is en Hij zondigde niet door van Israël te scheiden.

Ook moeten we niet denken dat de mensen de arm van God verdraaiden om Hem te dwingen het echtscheiden toe te staan. Als echtscheiding een zonde zou zijn en God zou het toestaan dan legaliseert God zonde. Dat zou een ernstige beschuldiging zijn, speciaal met het oog op het getuigenis van David in “*Psalm 19:8: De wet des HEEREN is volmaakt, bekerende de ziel;..*”.

Verbod Jezus hertrouwen na scheiding?

Matth.5:31-32 is veruit de belangrijkste passage die door de meeste mensen wordt gebruikt om te bewijzen dat hertrouwen na echtscheiding overspel is. Er staat:

“Matth.5:31-32: 31 Er is ook gezegd: Zo wie zijn vrouw verlaten zal, die geve haar een scheidbrief. 32 Maar Ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaten zal, anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt, dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene zal trouwen, die doet overspel.

Zoals het hier is vertaald in de Statenvertaling lijkt het er op dat Jezus scheiden en hertrouwen veroordeeld en dat laat dus zien dat de wet van God inferieur zou zijn aan de goddelijke morele standaard. Als echtscheiding inderdaad tot gevolg heeft dat iemand overspel pleegt dan zou echtscheiden zelf een zonde zijn volgens Gods wet van aansprakelijkheid. Ook het hertrouwen zou overspel zijn. Echter zijn, zoals we aan zullen tonen, beide geen zonde.

Ten eerste is deze passage onderdeel van Zijn “Bergrede”, dat hoofdzakelijk een commentaar is op Bijbelse wetgeving. In de verzen 17-19 wees Hij het idee van de hand dat Hij probeerde de wet te vernietigen of te ondermijnen. Verder veroordeelde Hij degenen die het minste gebod zouden ontbinden en dat ook aan anderen leerden. Alleen al hieruit moet het duidelijk zijn dat Jezus de wet van God, aangaande echtscheiding en hertrouwen, niet afschafte.

“Matth.5:17-20: 17 Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen. 18 Want voorwaar zeg Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet een jota noch een tittel van de wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied. 19 Zo wie dan een van deze minste geboden zal ontbonden, en de mensen alzo zal geleerd hebben, die zal de minste genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen; maar zo wie dezelve zal gedaan en geleerd hebben, die zal groot genaamd worden in het Koninkrijk der hemelen. 20 Want Ik zeg u: Tenzij uw gerechtigheid overvloediger zij, dan der Schriftgeleerden en der Farizeen, dat gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins zult ingaan.

In vers 20 zegt Jezus dat hun gerechtigheid overvloediger moest zijn dan dat van de Schriftgeleerden en de Farizeeën. Met dat in gedachten begon Hij voorbeelden te geven van de Bijbelse wet om hen te laten zien hoeveel zij tekort schoten aan de rechtvaardige standaard. Ze hielden zich niet aan de ware geest van de wet maar interpreteerden het op vele manieren onjuist.

- 1)-Gij zult niet doden. (Matth.5:21-26).
- 2)-Gij zult geen overspel doen (Matth.5:27-32).
- 3)-Gij zult geen vals getuigenis geven (Matth.5:33-37).
- 4)-Oog om oog, en tand om tand (Matth.5:38-42).
- 5)-Gij zult uw naasten liefhebben als uzelf (Matth.5:43-48).

In elk geval wordt de wet in kwestie geïntroduceerd met de volgende inleiding: *“Gij hebt gehoord, dat gezegd is”* (= uitgelegd in de synagoge) *.....” Maar Ik zeg u.....”*. Dit moet niet worden opgevat alsof Jezus al deze goddelijke wetten wegdoet, of dat Hij ieder van hen vervangt door iets anders of iets beters. Hij brengt de wet van God niet in discrediet maar het is de uitleg van de wet door de Farizeeën en een wettische geest waar Hij het niet mee eens is. Met andere woorden: Jezus deed de wet op moord niet weg toen Hij zei: *“Gij zult niet doden...maar Ik zeg u”*. Ook stelde Hij niet dat het rechtmatig was om overspel te plegen, Hij zei: *Maar Ik zeg u, dat zo wie een vrouw aan ziet, om dezelve te begeren, die heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan.* (Matth.5:28).

Kort gezegd, het doel van de Bergrede was om de uitleg en toepassing van de wetten te verbeteren. De ware geest van de wet was verloren gegaan door de tradities van de ouden.

Met deze context in gedachten en erkennende dat Jezus de wet niet vernietigde laat ons nu, in meer detail, kijken naar Mattheüs 5:31-32. Deze twee verzen zijn onderdeel van Zijn opmerking: *“gij zult geen overspel doen”*, dus de definitieve strekking van Zijn opmerking is om overspel te definiëren in relatie met de wetten op echtscheiding en hertrouwen. Vers 31

verwijst naar Deut.24:1 waar God eiste dat de mannen hun vrouwen een GESCHREVEN scheidbrief moesten geven voordat ze hun vrouwen rechtmatig konden wegzenden. Deut.24:2 stond de gescheiden vrouwen toe om te hertrouwen na een rechtmatige echtscheiding. Laten we nu eens op een andere manier naar Matth.5:31-32 kijken door een paar sleutelwoorden in te lassen in het originele Grieks zodat we een passender vertaling van de passage krijgen.

“Matth.5:31-32: 31 Er is ook gezegd: Zo wie zijn vrouw verlaten zal (apoluo), die geve haar een scheidbrief (apostasion). 32 Maar Ik zeg u, dat zo wie zijn vrouw verlaten zal (apoluo), anders dan uit oorzaak van hoererij, die maakt, dat zij overspel doet; en zo wie de verlatene (apoluo, letterlijk: wegzenden) zal trouwen, die doet overspel.

Omschrijving: De wet zegt dat ze overspel doet als ze hertrouwt zonder een geschreven scheidbrief. **MAAR IK ZEG U dat zo wie zijn vrouw verlaten zal** (zonder een scheidbrief; dat is onrechtmatig) **die maakt, dat zij overspel doet** (als ze onder zulke condities hertrouwt). Dus degene die haar gewoon uit zijn huis wegzend zonder rechtmatig van haar te zijn gescheiden **IS NET ZO AANSPRAKELIJK ALS ZIJ**. *En zo wie de verlatene* (zonder scheidbrief) *zal trouwen die doet overspel*. Want hij trouwt met een andere man zijn vrouw.

Jezus veroordeelt mannen die hun vrouwen wegzenden op de Babylonische manier (verbaal) in plaats van hen weg te zenden zoals het is beschreven in de wet van God. Naar de wet van aansprakelijkheid zou hem dat schuldig maken aan overspel als zij zou hertrouwen. Het hele punt van dit commentaar is het naar voren brengen van een punt in de wet die niet door de Farizeeën is behandeld in hun uitleg.

Maar wat te zeggen van de passage: *“anders dan uit oorzaak van hoererij?”*. Wat betekent dit? De meeste mensen veronderstellen dat betekent dat indien een vrouw overspel doet het dan rechtmatig is om van haar te scheiden. **De straf op overspel was de doodstraf** en niet echtscheiden. Wat wordt er dan bedoeld met hoererij? Waarom is het terecht als iemand zijn echtgenoot, in het geval van hoererij, wegzend zonder scheidbrief?

De betekenis van hoererij

De meest voorkomende vorm van hoererij is prostitutie (Ex.22:16). Dat is waar een man een sexuele relatie heeft met een ongetrouwde vrouw. De oplossing hiervoor is of gaan trouwen (Ex.22:16) of uiteen gaan (zich bekeren en er mee stoppen). Echter omvat het woord (hoererij) ook nog andere vormen van onwettige sexuele relaties. In Hebrreeën 12:16 wordt Ezau een hoereerder genoemd; er is in de Bijbel echter geen verslag dat Ezau de diensten van een prostituée kocht. Maar Genesis 26:34 zegt dat Ezau met Hetitische vrouwen trouwde. Uit hetgeen staat geschreven in de Bijbel blijkt duidelijk dat dat tegen de verordening van God inging, het was niet toegestaan om een vrouw te nemen uit de Kanaänieten. Het kan dus gedefinieerd worden als een onwettig huwelijk.

De uitdrukking “hoererij” wordt opnieuw gebruikt in: *“1Kor.5:1: Men hoort ganselijk, dat er hoererij onder u is, en zodanige hoererij, die ook onder de heidenen niet genoemd wordt, alzo dat er een zijns vaders huisvrouw heeft.*

Hier zien we dus dat Paulus deze uitdrukking, “hoererij”, gebruikt om een ander onwettig huwelijk of sexuele relatie te omschrijven die verboden is in Leviticus 18:7-8, namelijk “incest”.

In Judas 7 lezen we over de mensen van Sodom en Gomorra die zichzelf overgaven aan “hoererij”, ze zijn: “*ander vlees nagegaan*”. Dat is ook duidelijk een seksuele zonde, het enige wat is vastgelegd van hun seksuele neigingen is homoseksualiteit of “sodomie” (Gen.19:4-8). Elk van deze voorbeelden hebben één ding gemeenschappelijk: ze zijn onwettige seksuele relaties en daarom is er geen RECHTMATIG huwelijkscontract om de twee partijen te verbinden. Met andere woorden, God erkent zo’n “huwelijk” niet. Het is ongeldig vanaf het begin.

Als Jezus dus zegt dat het in terecht is als iemand zijn echtgenote wegzend (uit elkaar gaan zonder scheidbrief) in geval van overspel dan is de reden vrij duidelijk. Er was in de eerste plaats geen wettelijke verbonden huwelijkscontract, hoe kan iemand dan een beroep doen op de wet van God om het ongeldig te maken? God eist niet zulke scheidbrieven. Indien echter een echtpaar een bewijs van huwelijk heeft verkregen van een humanistische overheid, zoals dat veelvuldig voorkomt in de wereld, dan moeten ze ook een verzoekschrift indienen tot scheiding want de humanistische overheden erkennen vele huwelijksrelaties die niet naar de wet van God zijn. God erkent geen relaties die homoseksueel, incestieus of op een andere manier verboden zijn zoals in het geval van Ezau, ook al tekenen dezen een huwelijkscontract. Een andere zaak waar scheidbrieven niet nodig zijn is in het geval van prostitutie. Omdat prostituees geen huwelijkscontract aangaan met hun cliënt is de oplossing: afscheiding, geen echtscheiding.

Sloot Paulus hertrouwen uit na scheiding?

Omdat sommigen is geleerd dat Paulus het hertrouwen uitsluit in 1Kor.7:10-11 zullen wij deze passage bestuderen en laten zien dat Paulus schreef dat hertrouwen GEEN zonde is.

Statenvertaling.

*“1Kor.7:10-12: 10 Doch den getrouwden gebiede niet ik, maar de Heere, dat de vrouw van den man niet **scheide** (chorizo). 11 En indien zij ook scheidt (chorizo), dat zij ongetrouwd (agamos) blijve, of met den man verzoene; en dat de man de vrouw niet verlate (aphiemi, “wegzenden”). 12 Maar den anderen zeg ik, niet de Heere: Indien enig broeder een ongelovige vrouw heeft, en dezelve tevreden is bij hem te wonen, dat hij ze niet verlate.*

King James vertaling

*“1Kor.7:10-12: 7: 10 And unto the married I command, yet not I, but the Lord, Let not the wife **depart** (er staat niet: “divorce”) from her husband: 11 But and if she depart, let her remain unmarried, or be reconciled to her husband: and let not the husband put away his wife. 12 But to the rest speak I, not the Lord: If any brother hath a wife that believeth not, and she be pleased to dwell with him, let him not put her away.*

N.B.G. vertaling.

*“1Kor.7:10-12: 10 Doch hun, die getrouwd zijn, beveel ik niet, maar de Here, dat een vrouw haar man niet mag **verlaten** (er staat niet echtscheiden) 11 is dit toch gebeurd, dan moet zij ongehuwd blijven of zich met haar man verzoenen en een man moet zijn vrouw niet verstoten. 12 Maar tot de overigen zeg ik, niet de Here: heeft een broeder een ongelovige vrouw, die erin bewilligt met hem samen te wonen, dan moet hij haar niet verstoten.*

Op het eerste gezicht lijkt het of Paulus hier spreekt over echtscheiding en hertrouwen. Echter komt het woord “apostasie” (betekent: “scheidbrief”) hier niet voor omdat hij niet spreekt over echtscheiding maar over het probleem van het verlaten zoals we dat in vers 1 zien. (Zie ook de King James en de N.B.G. vertaling; het “scheiden in de Statenvertaling betekent “afschieden”)

Aangaande nu de dingen, waarvan gij mij geschreven hebt: het is een mens goed geen vrouw aan te raken. (1Kor.7:1).

Het onderwerp van deze discussie is dus het zich al dan niet onthouden van sexuele relaties en het huwelijk zelf. Paulus had hun daarvoor duidelijk geleerd: *“het is een mens goed geen vrouw aan te raken”*. Maar de kerk te Korinthe had dat verkeerd uitgelegd en geleerd dat het betekende dat sexuele relaties Christenen zou verhinderen om een waar geestelijk leven te verwezenlijken. Zodoende werden de jonge mensen ontmoedigd om te trouwen en sommige getrouwde stellen gingen zelfs uit elkaar.

En hier corrigeert Paulus hun dwaling. Het is waar dat hij hun had verteld dat het goed was om niet te trouwen, maar NIET omdat het huwelijk zelf een zonde of een belemmering was in iemand zijn persoonlijke relatie met God.

Het was veeleer vanwege twee dingen:

1)-“om den aanstaanden nood” besproken in 1Kor.7:26.

2)-om in staat te zijn meer tijd en energie te steken in het verspreiding van het Evangelie (1Kor.7:32-35).

In die dagen wist een man nimmer of hij gevangen genomen zou worden of geëxecuteerd zou worden samen met zijn familie. Dus vanwege het gevaarlijke politieke klimaat kan het een goed idee zijn geweest om niet te trouwen als iemand “het zich beheersen” kon dragen. En het is natuurlijk vrij zeker dat Paulus niet zoveel heeft kunnen reizen als hij getrouwd was geweest en een gezin had moeten onderhouden. En aldus is het een voordeel voor hem, en anderen zoals hij, om ongetrouwd te blijven zolang ze de gave van het zich kunnen beheersen hebben.

In 1Kor.7:5 maakt Paulus duidelijk dat het voor getrouwde stellen niet goed is om uit elkaar te gaan of af te zien van een normale sexuele relatie, één en ander met uitzondering betreffende tijden voor gebed en vasten. In de verzen 1Kor.7:7-9 vertelt hij niet getrouwde mensen dat, als zij de ongehuwde staat aankunnen, ze dat mogen doen; maar als ze die gave, van het zich beheersen, niet hebben dan zegt Paulus: *“want het is beter te trouwen dan te branden”*. (van wellust).

Met betrekking tot hetzelfde onderwerp richt Paulus zijn aandacht op getrouwde stellen en speciaal op die stellen die reeds uit elkaar waren gegaan omdat ze dachten dat het iets geestelijks was om te doen. Paulus zijn uitspraak is: *“dat de vrouw van den man niet scheidt”* (vers 10). Maar als ze geen acht geeft op het hier gegeven advies zegt Paulus dat ze agamos (ongetrouwd) moet blijven of ze moet zich met haar man verzoenen. De meeste mensen wordt geleerd dat dit betekent dat de vrouw niet mag echtscheiden van haar man, doet ze dat toch, dan moet ze alleen blijven voor de rest van haar leven of anders terug gaan en hertrouwen met haar vorige echtgenoot. Echter laat de context zien dat deze passage verwijst naar het

probleem van “verlaten” en niet over het “echtscheiden”. Het Griekse woord apostasion wordt hier niet gebruikt. Het vertaalde woord “ongetrouwd” is agamos, de negatieve vorm van gamos. Gamos verwijst soms naar de gehuwde staat, maar gewoonlijk verwijst het naar de gelegenheid als het huwelijkscontract wordt gesloten, dat is de “Toetredingsacte tot het huwelijk”.

Agamos, de negatieve vorm van het woord gamos kan betekenen: (1)-de ongehuwde staat, of (2)-de daad van het niet opstellen van een huwelijkscontract met iemand. De manier waarop het is vertaald in de Statenvertaling, vers 11, wordt verondersteld te betekenen: “dat zij ongetrouwd blijve”. Echter is het aannemelijker dat het betekent: “Laat haar niet gaan trouwen met iemand anders” omdat ze haar man alleen heeft verlaten. Dus als we deze passage zouden parafraseren dan zien we dat Paulus zegt: “laat de vrouw haar man niet verlaten omdat ze denkt dat ze God daarmee behaagt. Maar als ze het wel doet mag ze niet met iemand anders trouwen want ze is nog steeds onder contract met haar oorspronkelijke echtgenoot”. Later in dit hoofdstuk behandelt Paulus de kwestie betreffende echtscheiding en hertrouwen.

Paulus gebruikt voor echtscheiding en hertrouwen niet de technische woorden maar omschrijft de uitdrukkingen met “binden/verbonden” en “ontbinden/ontbonden”. Gebonden zijn door de wet betekent getrouwd te zijn middels een contract; ontbonden te zijn betekent ontbonden te zijn van dat contract (gescheiden of weduwe/weduwnaar).

“1Kor.7:27-28: 27 Zijt gij aan een vrouw verbonden, zoek geen ontbinding; zijt gij ongebonden van een vrouw, zoek geen vrouw. 28 Maar indien gij ook trouwt, gij zondigt niet; en indien een maagd trouwt, zij zondigt niet. Doch dezulken zullen verdrukking hebben in het vlees; en ik spare ulieden.

Er zijn enkele verzen die duidelijker zijn dan deze. Als u getrouwd bent, zoek geen echtscheiding. Als u gescheiden bent of weduwnaar bent, zoek geen vrouw (vanwege den “aanstaanden nood” in 1Kor.7 vers 26). Maar indien gij ook trouwt, GIJ ZONDIGT NIET; en indien een maagd trouwt, zij zondigt niet. Met andere woorden zegt Paulus: hertrouwen na een echtscheiding is GEEN zonde. En aldus is echtscheiding en hertrouwen GEEN overspel.

De drie vooronderstellingen van deze studie

Voor degenen die deze conclusie betwisten geef ik hier enige suggesties. Deze studie rust op de volgende drie vooronderstellingen:

1)-Het huwelijk is een voorwaardelijk contract. We hebben laten zien dat God met Israël trouwde op de berg Sinai en dat Hij Israël behandelde als een getrouwde vrouw totdat Hij haar verliet en haar een scheidbrief gaf (Jeremia 3:8) vanwege haar hoerij en ongehoorzaamheid. Als het huwelijk onvoorwaardelijk was dan had God Israël niet weg kunnen zenden met een scheidbrief zonder Zichzelf te bezoedelen met zonde. Daarom moet het voorwaardelijk zijn geweest.

2)-“Verlaten” is niet hetzelfde als “echtscheiden”. We hebben laten zien hoe de wet eist dat een man zijn vrouw een scheidbrief moest geven alvorens haar weg te zenden. De eerste is de wettelijke handeling van het beëindigen van het huwelijk; de andere handeling is die van haar

weg te zenden. Deze wet is ingesteld om de historische onrechtvaardigheid te corrigeren die was ontstaan door mazen in het Wetboek van Hammurabi.

3)-De wet van God was niet afgeschaft. Jezus zei dat in Mattheüs 5:17-19, Paulus zei dat in Romeinen 3:31 en Johannes definieert zonde in termen van inbreuk maken in de wet van God in 1 Johannes 3:4.

U mag het oneens zijn met sommige minder belagrijke gedeelten van deze studie want dat is uw goed recht. Maar als u vindt dat deze drie vooronderstellingen waar zijn dan moet u toegeven dat hertrouwen na echtscheiding geen overspel is.

Conclusie

We hebben gezien dat niet alleen het Wetboek van Hammurabi echtscheiding en hertrouwen toestond maar de wet van God dat ook doet. Het belangrijkste verschil was de wettelijke procedure om een welvoeglijke echtscheiding te verkrijgen teneinde de betrokken vrouw te beschermen. We hebben ook gezien hoe Jezus “tanden” toevoegde aan de wet van God door te verkondigen dat degene die zijn vrouw wegzend, zonder een geschreven scheidbrief, die maakt dat ze overspel pleegt en aldus is hij volledig aansprakelijk, voor God, voor haar zonde. Tenslotte hebben we gezien hoe de apostel Paulus ook begreep dat hertrouwen na echtscheiding geen zonde is.

De algemene, onjuiste, overtuiging betreffende dit onderwerp heeft veel mensen tot dienstbaarheid gebracht door of te eisen dat ze alleenstaand moeten blijven terwijl ze ongeschikt zijn om zo te leven, of er wordt er een schuldenlast op hun schouders gelegd als ze hertrouwen. Ik hoop dat deze korte studie velen zal ontlasten van hun schuldenlast welke is opgelegd door de traditie van de kerk, en de glorieuze vrijheid van de wet van God tot gevolg mag hebben.